

Dacar je skomignil z ramama. Ta poziv odvetnikov se mu je zdel netakten. „Kje jih naj vzamem?“ je rekel in dostavil: „Nate!“ obrnivši prazna hlačna žepa.

„Morate!“ je rekel dr. Piš. „Sicer pride birič.“

„Kakor mislite,“ je rekel dacar in poznalo se mu je, da je užaljen. „Vzeti mi tako ne morete nič, ker nič nimam.“

„Tako?“ je vprašal dr. Piš. Prijel je dacarja za rokav, ga vedel v svojo sobo in zaprl za sabo vrata. „Tak lump ste?“ je rekel, ko sta bila sama in brez prič. „Sem mislil, da ste bedak, pa ste cigan in goljuf. Kaj se vám zdi, da svoj čas kradem, da bom vsaki barabi za pajaca? Falot, lopov, potepin! Fej te bodi!“

Dacar se je vzravnal. „Oprostite, gospod doktor . . .“

„Kaj?“ je zarenčal dr. Piš. „Usajali bi se mi tudi? Marš vun!“ Odprl je vrata, porinil je dacarja prednje in jih taho hitro in silno za njim zaprl, da jih je dacar začutil na plečih, pod hrbtom in na petah.

Tako se je zgodilo, da je dacar tisti dan slednjič vendarle dosegel razžaljenje, pa mu niti ni bilo treba si najeti postrežčka in mu šteti svetlo kronico.

Karel Dolenc:

Indski motiv.

Iz zemlje smo in v zemljo gremo spet,
poln žalosti ves tek je naših let,
ti greš odtod, a glej, ostane svet,
pomen njegov — kdaj bo nam razodet?

Skrivnosti le, kam se ozre pogled,
ves širni svet — z ugankami prožet,
največ, najtežje hrani nam srce.
Kdo jih razreši? — Smrt mordá? — Kdo ve?

